

РЕШЕНИЕ

№ 1040

гр. Варна , 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ в публично заседание на десети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мая Недкова
Членове: Константин Д. Иванов
Ивелина Д. Чавдарова

при участието на секретаря Галина Сл. Стефанова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20213100500685 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД, Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица, ЕИК 1754056470213, със седалище и адрес на управление град Горна Оряховица, ул. „Цар Освободител“ № 112а, подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 261685/15.12.2020 год., постановено по гр. дело № 7390/2019 год. по описа на РС-Варна, с което е отхвърлен предявения от въззивника против Д. Б. Д.. от гр. Шумен иск с правно основание чл. 210, ал. 3 във връзка с чл. 206, ал. 1 КТ за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 988 лева, претендирана като ограничена имуществена отговорност на работника за причинена на работодателя вреда, причинена от ответника по непредпазливост при изпълнение на служебните му задължения на 29.11.2018 г., по повод на което е издадена Заповед № 8/22.01.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на исковата молба в съда – 16.05.2019 г., до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението е неправилно и необосновано, постановено е в нарушение на материалния закон и в противоречие със задължителната съдебна практика.

Неправилен е изводът, че в случая не е спазен едномесечният срок по чл. 210, ал. 2 КТ, който според първоинстанционния съд е започнал да тече от датата на настъпването на произшествието. Не е съобразено, че към момента на настъпване на произшествието – 29.11.2018 год. все още не е изяснена причината за настъпването му, какви вреди са причинени, кой е субектът, който трябва да носи отговорност за вредите, каквото условие имплицитно се съдържа в чл. 210, ал. 1 от КТ. В случая яснота относно характера на неправомерното поведение, причинената вреда и личността на работника, който я е

причинил, работодателят е получил едва на 31.12.2018 год. – когато е депозиран окончателният доклад № 4-ПП на Районната разследваща комисия Г. Оряховица. Едва от този момент работодателят е имал възможност да идентифицира виновното лице, а именно машиниста Д. Б. Д.. – ответник по иска, от когото с писмо изх. № 16/03.01.2019г., връчено му на 08.01.2019 г., е поискал писменото обяснение, с цел запознаване с неговото становище относно инцидента. При това положение срокът за търсене на имуществена, а също и на дисциплинарна отговорност е започнал да тече не от датата на произшествието, а от получаването на окончателния доклад № 4-ПП на РРК Г. Оряховица. Счита, че този извод е обоснован с оглед и на факта, че железопътните произшествия като процесното се разследват от компетентни разследващи органи и по ред, предвиден в специален нормативен акт – Наредба № 59 от 05.12.2006г. за управление на безопасността в железопътния транспорт.

По тези съображения въззивникът счита, че изводът на съда, че началото на срока по чл. 210, ал. 2 КТ за издаване на заповедта по чл. 210, ал. 1 КТ съвпадал с датата на произшествието, е неправилен. Обратното би довело до абсурдния извод едномесечният срок за реализиране на ограничената имуществена отговорност на работника/служителя да тече от момент, в който нито е установено има ли вреди, на какво се дължат те – обективни причини или виновно поведение на работници, които са в причинна връзка с настъпването им – и съответно налице ли е основание да се търси имуществена отговорност, което според изложеното по-горе предполага установен конкретен работник като субект на имуществената санкция.

На следващо място неправилен и необоснован е и изводът на първоинстанционния съд, че заповедта по чл. 210, ал. 1 КТ, с която е ангажирана ограничената имуществена отговорност на ответника, не е мотивирана, тъй като подобен извод не се подкрепя от доказателствата. Видно от заповедта, същата е мотивирана; в нея са посочени нарушителят, описани са подробно всяко от дисциплинарните нарушения с обективните и субективните му признаци, съдържа описание на времето на извършване на нарушенията, вида на наложеното наказание и законовия текст въз основа на който се налага дисциплинарното наказание, съдържа и наложената имуществена санкция.

Отправено е искане за отмяна на решението и за постановяване на друго, с което предявеният иск да бъде уважен, ведно с присъждане на разноските за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК от насрещната страна Д. Б. Д.. – ответник по иска и по въззивната жалба – писмен отговор на жалбата не е подаден.

В съдебно заседание въззивникът чрез процесуален представител, поддържа жалбата, а въззиваемият лично и чрез процесуален представител, оспорва жалбата, счита обжалваното решение за правилно и настоява да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски.

Съдът съобрази следното:

Предаден е иск по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 206, ал. 1, вр. чл. 210, ал. 3 КТ

В исковата си молба „БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД, Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица, ЕИК 1754056470213, със седалище и адрес на управление град Горна Оряховица, ул. „Цар Освободител“ № 112а, навежда следните твърдения: С ответника Д. Б. Д.. са в трудови правоотношения, въз основа на трудов договор от 17.11.1992 г.; основното месечно трудово възнаграждение на ответника е в размер на 988 лева. Твърди се, че на 29.11.2018 г. около 13:44 ч. в района на Депо Варна, Гара Варна, Д. Б. Д., по време на работа, в качеството му на локомотивен машинист, при управление на локомотив № 45-159 по 6-ти деповски коловоз към ремонтния цех превишил допустимата скорост за движение на локомотива в района на локомотивното депо и поради несвоевременно задействане на

спирачната система на локомотива, ответникът не успял своевременно да спре и настъпил удар във вратата на цеха, в резултат на което били причинени материални щети. С описаните действия ответникът е нарушил чл. 438, т. 1 и т. 4 и чл. 482, ал. 2, т. 8 от Правила за движението на влаковете и маневрената работа в железопътния транспорт /ПДВМРЖПТ/. Твърди, се още, че в нарушение на задълженията си Д.Д. не уведомил по надлежния ред съответните длъжностни лица за настъпване на произшествието и не изчакал председателя на комисията за разследване, а разпоредил на помощник-машиниста да свали скоростомерната лента от локомотива и да я съхранява, докато не му я поиска някой контролен орган. Счита, че описаните действия и бездействия са извършени при груба небрежност, като на ответника е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“. Твърди още, че причинената от ответника щета му е станала известна на 31.12.2018 г., когато в Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица е постъпил окончателен доклад от комисията, разследвала произшествието, с констатации относно случилото се на 29.11.2018 г. Ищецът твърди, че вследствие на гореописаните действия на ответника, са му причинени вреди в размер на 3984, 58 лева без ДДС – сумата за възстановяването на увредената вследствие на удара врата на ремонтния цех. За реализиране на ограничената имуществена отговорност на ответника Данаил Д. е издадена Заповед № 8/22.01.2019 г. за удържане на сумата от 988 лева, съставляваща размера на основното му месечно трудово възнаграждение. Посочва, че заповедта е връчена на ответника на 29.01.2019 г., като на 22.02.2019 г. ответникът е възразил писмено срещу нея, което обуславя и интереса му от предявяване на иска.

В съответствие с наведените твърдения е и отравеното искане – за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 988 лева, съставляваща обезщетение в размер на уговореното месечно трудово възнаграждение на ответника, за причинени по непредпазливост при изпълнение на служебните му задължения на 29.11.2018 год. имуществени вреди в размер на 3984, 58 лева, за която сума от 988 лева е издадена Заповед № 8/22.01.2019 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 988 лева, считано от подаването на исковата молба – 16.05.2019 год. до окончателното ѝ изплатяване.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, ответникът Д. Б. Д. от гр. Шумен оспорва иска. Счита, че е недопустим поради неспазване на едномесечния срок по чл. 210, ал. 2 КТ за издаването на заповедта по чл. 210, ал. 3 КТ. Твърди, че работодателят е уведомен за инцидента на 29.11.2018 г., на която дата е открита и вредата. Потвърждава, че на 29.11.2018 г. е настъпило описаното в исковата молба произшествие, но оспорва причините за произшествието. Поддържа, че липсва валидна заповед за реализиране на ограничената му имуществена отговорност към работодателя, тъй като заповедта, на която ищецът се позовава, е издадена за налагане на дисциплинарно наказание а не и за ангажиране на ограничената му имуществена отговорност в хипотезата на чл 210, ал. 3 КТ.

Заявява, че Заповед № 8/22.01.2019 г. не отговаря на законовите изисквания, тъй като същата не е мотивирана – в нея не са определени основанията и размера на отговорността на служителя. На следващо място ответникът оспорва да е причинил виновно твърдяната вреда. Навежда, че причина за инцидента е неизправност в спирачната система на локомотива. Твърди, че е бил уведомен за повредата от локомотивния машинист при приемането на машината от гара Карнобат като за неизправността на спирачната система е имало и записвания в бордовия дневник на локомотива, но по изрично разпореждане на прекия си ръководител ответникът поел управлението на локомотива с неизправна спирачна система и го е закарал до депо Варна за ремонт. Оспорва иска и по размер, като твърди, че причинената вреда е в много по-нисък размер от твърдения от работодателя. Настоява за прекратяване на производството като образувано по недопустим иск, евентуално – за отхвърляне на иска като неоснователен. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание ищецът поддържа иска, настоява да бъде уважен, ведно с

присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание ответникът оспорва иска, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че към 29.11.2018 г., а и понастоящем между страните е налице трудово правоотношение, възникнало през 1992 год., въз основа на което ответникът изпълнява длъжността „локомотивен машинист“ в Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица към БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД.

От допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение № ППП ГО – 571/10.01.2019 г. е видно, че основното месечно трудово възнаграждение на ответника Д. Д. за изпълняваната от него длъжност е в размер на 988 лева.

Според окончателен доклад № 4-ПП от заседание на Районната разследваща комисия Г. Оряховица за настъпило произшествие, депозиран в ППП – Горна Оряховица с вх. № 44-02-139/31.12.2018 год., на 29.11.2018 г. при прибиране на локомотив № 45-159 след обслужване на влак 30153 с локомотивна бригада машинист, локомотивен Д. Б. Д. и помощник машинист С.Г.Й. е създадена организация между дежурен депо майстор и дежурен постови стрелочник за шести деповски коловоз. Поради несвоевременно задействане спирачката на локомотива последва удар във вратата на цеха на шести коловоз в 13:44 часа със скорост 10 км/ч. Съгласно доклада, след произшествието е констатирано, че директната спирачка и АВС на локомотива № 45-159 функционират нормално и алкохолните пулверизатори са заредени със спирт. За възстановяване на вратата на ел. цех сумата е в размер на 3 984,58 лева без вкл. ДДС.

Според калкулация за направени разходи относно възстановяване на голяма врата № 6 на ремонтно хале, район Варна вследствие от удар на локомотив № 45-159 на 29.11.2018 г. съгласно доклад и констативен протокол (л. 13 от делото на РС-Варна), одобрена от директора на Поделение пътнически превози Горна Оряховица към БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД, стойността на ремонта на врата № 6 на ремонтното хале възлиза на 3 984, 58 лева.

Съгласно доклад от 16.01.2019 год. от инж. С.Г.К., началник локомотивно депо Горна Оряховица до Директора на ППП – Г. Оряховица, на 29.11.2018 г. локомотив № 45-159 след обслужване на влак 30153 с локомотивна бригада машинист, локомотивен Д. Б. Д. и помощник-машинист С.Г.Й. е насочен към шести коловоз пред ел.цех в локомотивен район Варна. При движение на локомотива последва удар в затворена врата на ел.цеха, поради късно задържане с директна спирачка на локомотива от страна на локомотивния машинист и движение със скорост от 10 км/ч при допустими 5 км/ч. Д. напуска локомотива и и разпорежда на помощник-машинист Й. да свали и съхранява скоростомерната лента. В резултат на произшествието е повредена врата на ел.цех, за което са необходими за възстановяването й 3333 лева, съгласно изготвената калкулация. Предложено е на машинист, локомотивен Д.Д. да се наложи дисциплинарно наказание, както и да му се потърси имуществена отговорност.

Със Заповед № 8/22.01.2019 год. на директора на Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица към „БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД, на ответника е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“; със същата заповед е ангажирана и ограничена имуществена отговорност на ответника до размера на основното му месечно трудово възнаграждение за причинени вреди на работодателя ППП – Горна Оряховица в размер на 3 984, 58 лева без ДДС, като на основание чл. 203, ал. 1 КТ и чл. 210, ал. 2 КТ е наредено от трудовото му възнаграждение да бъде удържана сума в размер на месечното му

основно трудово възнаграждение.

В т. 1 от обсъжданата заповед е посочено, че на 29.11.2018 год. в района на депо Варна, гара Варна, около 13, 44 часа Д. Б. Д., по време на работа, в качеството му на машинист, локомотивен, при управление на локомотив № 45-159 по шести деповски коловоз към ремонтния цех, след обслужване на влак с № 30153, е превишил допустимата скорост за движение на локомотива в района на локомотивното депо, т. е., при допустима скорост от 5 км/ч, управляваният от Д.Д. локомотив № 45-159 се е движил със скорост от 10 км/ч, вследствие на която по-висока скорост и несвоевременно задействана спирачка от Д. Б. Д., същият не е успял своевременно да спре (установи в покой) локомотив № 45-159 и е последвал удар във вратата на цеха като са причинени материални щети. Посочено е, че описаното по-горе представлява нарушение на чл. 438, т. 1 и т. 4 и чл. 482, ал. 2, т. 8 предложение второ от Правила за движението на влаковете и маневрената работа в железопътния транспорт /ПДВМРЖПТ/, както и неизпълнение на задълженията му, вменени с длъжностната му характеристика, описани в раздела „основни нормативни актове, които трябва да познава лицето, заемащо длъжността машинист, локомотивен“. В т. 2 и т. 3 от заповедта са описани и други (според работодателя) нарушения на трудовата дисциплина, които Д. е извършил след блъскането на локомотива във вратата на ремонтния цех. Посочено е още, че Д. Д. е действал виновно, при груба небрежност. С горната заповед на Д. Д. е наложено дисциплинарно наказание. По-нататък в заповедта е посочено и че вследствие на допуснатите от Д. нарушения на трудовата дисциплина, в резултат на които локомотивът се е блъснал във вратата на ремонтния цех, са причинени вреди на ППП – Г. Оряховица в размер на сумата от 3984, 58 лева без ДДС – за възстановяване на вратата на цеха – и е наредено от трудовото възнаграждение на Д. да бъде удържана сумата от 988 лева , при спазване на изискванията на чл. 210, ал. 4 КТ и на чл. 446, ал. 1 ГПК.

Заповедта е връчена на ответника Д.Д. на дата 29.01.2019 год., който с писмено възражение, подадено в срока по чл. 210, ал. 3 КТ е възразил против заповедта, с която е ангажирана ограничената му имуществена отговорност за причинени по небрежност вреди на работодателя.

От заключението на съдебно –техническата експертиза от 07.11.2019 год. (л. 82-86 от делото на РС-Варна) и от изявленията на вещото лице инж. Г. Г. в съдебно заседание се установява следното: По време на инцидента на дата 29.11.2018 год. спирачките на локомотива са работили нормално, в документите (бордови дневник и пътен лист) няма отразени повреди или неизправности по спирачната система на локомотива. Навлизането на локомотива в коловозите на локомотивното депо е било със скорост 19 км/ч. Най-ниската скорост, при която на локомотива е задействана спирачката е 10 км/ч. Според вещото лице за спирането на локомотива е била задействана АВС (автоматичната влакова спирачка). Няма установени и регистрирани повреди в спирачната система на локомотива преди навлизането му в района на депо Варна. В съдебно заседание вещото лице пояснява, че АВС се използва когато има закачени вагони, които локомотивът тегли, а директната спирачка се използва когато локомотивът се движи без влаков състав, т. е., без вагони. Когато локомотивът навлиза в локомотивното депо (без прикачени вагони), според заповедите и инструкциите, спирането трябва да се извърши с директната спирачка. Обяснява още, че в случай, че локомотивът се е движил с 5 км/ч при задействане на директната спирачка удар във вратата на халето не би настъпил, а локомотивът би спрял на около 7 м. преди вратата.

От представения по делото в оригинал бордови дневник на електрически локомотив с № 45-159 (л. 140 от делото на РС-Варна) е видно, че локомотивът е предаден в гара Карнобат и е приет от ответника Д. Д. в същата гара с направление Варна, без забележки; в дневника липсва отразяване или забележка относно проблеми или неизправност по спирачната система на локомотива – л. 65 на гърба от обсъждания бордови дневник.

От разшифровката на скоростомерната лента на влак № 30153/29.11.2018 г. с

локомотив 45-159 и локомотивен машинист Д. Б. Д.. (л. 139 от делото на РС-Варна) е видно, че в 13:13 часа локомотивът спира на гара Варна, стои 23 минути и в 13:36 часа тръгва. Движи се 2 минути със скорост 21 км/ч и в 13:38 часа спира. Стои 4 минути и в 13:42 часа тръгва като се движи две минути със скорост 19 км/ч, след което намалява скоростта до 10 км/ч и в 13:44 часа спира. Лентата е свалена в 13:48 часа.

От заключението на повторната СТЕ от 21.05.2020 год. (л. 187-209 от делото на РС-Варна) и от изявленията на вещото лице д-р инж. В. Н., в съдебно заседание се установява следното: Двете спирачни системи на локомотив № 45-159 са били изправни при влизането му в депо Варна. В момента на влизане на локомотива в депо Варна същият се е движил със скорост между 5 и 9 км/ч до момента на удара във вратата на ремонтното хале. Тази скорост е поддържана почти до края на движението на локомотива. Намаляването на скоростта на скоростната диаграма се дължи на отварянето на кутията на регистрирания скоростомер /лентов тахограф/ в края на движението му. При навлизането в района на локомотивното депо Варна локомотивът поддържа скорост между 5 и 9 км/ч, изминавайки разстояние от 190 метра, без да е установено спирачно въздействие. В момента на отваряне на кутията на регистрационния скоростомер е задействана автоматичната влакова спирачка на локомотива, но за твърде кратко време, за да се получи спирачен ефект, налягането в главния въздухопровод намалява до 1,0 bar, след което тя веднага е разхлабена и налягането на главния въздухопровод е възстановено до 5.0 bar. На практика спирането е осъществено вследствие удара във вратата на халето. Поради невъзможност за оглед на локомотива веднага след произшествието вещото лице не може да се ангажира с пряк отговор на въпроса дали има установени и регистрирани повреди в спирачната система на локомотива преди навлизането му в района на депо Варна. Това може да се установи единствено по документите, представени от БДЖ ПП ЕООД, от които е видно, че след подемен ремонт през септември 2018 г. автоматичната влакова спирачка и директната спирачка са в изправност. На 12.11.2018 г. е извършен технически преглед като локомотивът е пуснат в експлоатация с изправна спирачна система. След произшествието е изготвен констативен протокол, от който е видно, че автоматичната влакова спирачка и директната спирачка на локомотива функционират нормално. В съдебно заседание вещото лице посочва, че скоростомерният апарат е отворян като посочва, че след като машинистът поеме локомотива, е длъжен да го отвори при спиране на първата попътна гара, за да провери дали има регистрация на лентата. Не е допустимо превъртането на лентата, което е направил машинистът, още повече по време на движение – точно в момента, в който локомотивът изминава последните метри преди за спре, т. е., непосредствено преди удара. Не може да се установи колко метра в действителност е изминал в това състояние локомотивът именно поради извършената манипулация на регистрационния апарат.

Съдът кредитира и двете заключения, доколкото същите не си противоречат. И двете заключения установяват, че при навлизане в депото локомотивът, управляван от ответника, се е движил със скорост над максимално допустимата от 5 км/ч, както и че спирачната система на локомотива е била в изправност.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза от 05.11.2019 год. (л. 141-145 от делото на РС-Варна) и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява следното: Размерът на щетата в следствие на произшествието настъпило на 29.11.2018 г. , съгласно представената калкулация, е 3 984, 58 лева без ДДС. Материалите, вложени в ремонта на вратата са – газ пропан бутан 10 кг на стойност 27,50 лева без ДДС; стомана 50 кг на стойност 100 лева без ДДС; ламарина – 60 кг със стойност 120 лева без ДДС; електроди „норд“ 3.25 – 5 кг на стойност 20,20 лева без ДДС; брава – 1 брой на стойност 5,12 лева без ДДС; патрон 1 брой със стойност 8,35 лева без ДДС. Общата стойност възлиза на 281,17 лева без ДДС. За труд са вложени 192 ч/ч на стойност 1524,04 лева без ДДС. За социални осигуровки и надбавки е заплатена сумата от 472,45 лева. Вещото лице посочва, че сумата заплатена от ищцовото предприятие за възстановяване на разбитата врата е в размер

на 3984, 58 лева без ДДС. Посочената сума за извършения ремонт на вратата на халето не следва и няма как да се включи в дневника за продажби на дружеството, тъй като тя вратата представлява ДМА, не се продава, а след повреждането ѝ се възстановява техническата и експлоатационната ѝ годност. Размерът на основното трудово възнаграждение на Д. Б. Д. е в размер на 988 лева.

Според допълнителното заключение на ССЧЕ от 06.02.2020 год. материалите, необходими за ремонта на процесната врата са в размер на 108, 41 лева без ДДС, а човекочасовете необходими за извършването на ремонта са 21, 536 и стойността им е в размер на 262, 44 лева. Заключение е дадено въз основа на примерни оферти от фирми, извършващи ремонтни дейности. В съдебно заседание от 14.02.2020 г. вещото лице е пояснило, че във връзка с изпълнението на задачите по допълнителното заключение, е направило визуален оглед на вратата, тъй като според него не е необходимо да се навлезе и да се огледа отвътре.

От заключението на тройната съдебно-счетоводна експертиза от 20.05.2020 год. (л. 287-293 от делото на РС-Варна) и от изявленията на вещите лица в съдебно заседание, се установява следното: нанесената щета вследствие на произшествието, на стъпило на 29.11.2018 г. към датата на настъпването му е 3942,41 лева. Вложените материали в ремонта на вратата са в размер на 239 лева без ДДС. Часовете необходими за извършването на този ремонт са 192 ч/ч на стойност 1029,76 лева без ДДС, представляваща 192 ч/ч положен труд по 5,363 средна часова ставка. Стойността на извършения ремонт на вратата е 3942,41 лева без ДДС, представляваща 239 лева – вложени нови материали; 1029,76 лева – положен труд; 494,28 лева – допълнителен труд; 472,45 лева – социални осигуровки и надбавки и 1706,92 лева – общопроизводствени разходи – непреки разходи. За възстановяване на вредата ищцовото дружество е заплатило сумата от 3942,41 лева. Сумата за извършения ремонт не е включена в дневника за продажби на дружеството. Същата не е следвало да бъде включена в дневника за продажби на дружеството, т.к. сумата е осчетоводена като разход за дружеството по счетоводна сметка от група 61. Разходи за дейността: по счетоводна сметка 6116/5 „общопроизводствени разходи“ и намира отражение в годишния финансов отчет за приходите и разходите на дружеството. Всички извършени разходи за материали по средни и пазарни цени към 29.11.2018 г. са в размер на 499, 53 лева. Извършените разходи за труд по средни пазарни цени са в размер на 387, 53 лева. Печалбата на юридическото лице извършващо ремонта е в размер на 177, 41 лева, а общата стойност на ремонта по средно пазарни цени е в размер на 1064, 47 лева без ДДС, съответно – 1277, 36 лева с вкл. ДДС.

В съдебно заседание вещите лица поясняват, че при прилагане на средно пазарния принцип въобще не фигурират употребени часове, тъй като няма как при пазарния метод да се калкулират. За да се калкулират трябва да има приложен протокол за произшествието, където надлежно са описани абсолютно всички щети. Такъв протокол липсва, поради което заключението стъпва само на разходите, които са отразени при ищеца. Подхода при пазарния метод е върху стойността на материала да се начисли процент върху труда. При подхода на държавното предприятие има определени лимити, правилници наредби, нормативно са регулирани и трябва да ги спазват; затова са неконкурентноспособни и затова е и тази огромна разлика.

От показанията на свидетеля С.Г.К. се установява, че същият работи с ответника от 20-25 години. На 29.11.2018 г. е настъпил инцидент, по време на който свидетелят бил в канцеларията си и за който бил информиран от А.К.. Веднага с ръководител район – Варна отишли на местопроизшествието като по същото време Д.Д. се отдалечавал от пределите на депо и бил откаран с кола в неизвестна посока. Посочва, че локомотивът следва да спре пред контролния пост, за да получи указания къде ще бъде приет и за да се попълни и пътния лист от постовия стрелочник. При инцидент задължително трябва да се събере комисия, която трябва да свали скоростомерната лента, която е доказателство за цялостното движение на влака. Комисията е изначално определена и в нея влизат началник на депо,

ръководител локомотивен район и главен експерт експлоатация. Посочва, че локомотивният машинист следва да присъства на возилото, което управлява като може да има и представител на отдел „Безопасност“. При инцидента на 29.11.2018 г. локомотивният машинист отсъства от произшествието, освен това лентата я е нямало в локомотива като същата е намерена в помощник – машиниста С. Й., който в началото отказвал да я предаде, но в последствие след проведен телефонен разговор я предал. От разшифровчика знае, че локомотивът е влязъл със скорост 10 км/ч след контролния пост, а скоростта на локомотива след контролния пост трябва да е 5 км/ч. Никой от преките ръководители на Д. не му е разрешил да напуска местопроизшествието. В бордовия дневник и пътния лист е вписано, че локомотивът е годен. Свидетелят уточнява, че за произшествията има изначално определена комисия, която включва ръководител район Варна, главен експерт експлоатация и от Горна Оряховица – главен експерт експлоатация ЕРО.

От показанията на свидетеля Р.С.С. се установява, че е машинист в депо Варна от 37 години, от около 10 години работи с ответника. Свидетелният обяснява, че от машиниста се изисква в края на работното време да сваля лентата, да я напише и предаде на дежурния отговорник. Когато има произшествие, локомотивният машинист е длъжен да остане в машината и да изчака като той сваля лентата, помощник – машиниста няма право да я сваля. Локомотивът е длъжен да спре на контролния пост като скоростта при влизане в депо следва да е до 5 км/ч. За процесния инцидент свидетелят разбрал същия ден като пътния лист и лентата са били в помощник машиниста. След проведени разговори е обяснено на последния, че не е редно да ги задържа като в последствие след известно колебание са предадени.

В показанията си свидетелят С. Г. Й. заявява, работи като помощник локомотивен машинист с Д.Д.. Посочва, че на 29.11.2018 год. приели локомотива на гара Карнобат. По пътя от Карнобат до Варна нямало почти никакви проблеми. Във Варна, след като сменили кабината и заходили към депо усетили някакви промени в спирачката и в момента, в който трябвало да спрат локомотива, малко преди халето, ответникът задействал автоматичната спирачка на локомотива и са усетили, че няма спирачен ефект и тогава той заходил с локомотивната спирачка, но локомотивът спрял във входните врати на халето. След инцидента машинистът свалил скоростомерната лента и му я предал за пазене. След разрешение от Д. предал лентата на С.К.. Посочва, че разрешената скорост след контролния пост е до 5 км/ч.

От показанията на свидетеля Р. Й. Й. се установява, че работи като локомотивен машинист като му е известен инцидента, настъпил на 29.11.2018 г. Свидетелят заявява, че около час след инцидента е приел локомотива с друг колега и установил, че директната спирачка на локомотива е неефективна, с много бавно действие. При настъпване на инцидент локомотивният машинист е длъжен да остане в машината до идването на комисия като същият сваля и скоростомерната лента. След контролния пост разрешената скорост е 5 км/ч.

Съдът не кредитира показанията на свидетелите С. Г. Й. и Р. Й. Й., в частта им, в която същите заявяват за проблем със спирачната система на локомотива, тъй като показанията им не се подкрепят дори и косвено от нито едно друго доказателство по делото. Обратно – в тази част показанията им се опровергават от останалите доказателства – записванията в бордовия дневник на локомотива, обсъдени във връзка със заключенията на двете съдебно-технически експертизи. Освен това по делото няма никакви данни след като свидетелите са установили проблем със спирачната система на локомотива, същите да са сигнализирани компетентните за това служители по надлежния ред – вкл. няма данни това да е сторил и свидетелят Р. Й., който е приел локомотива около час след инцидента.

По тези съображения съдът не кредитира показанията на двамата свидетели в посочената част и не приема изнесеното от тях – за неизправности по спирачната система на

локомотива – като елемент от фактическата обстановка по делото. отделно от това по следните съображения:

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от страна с правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, като неизгодно за нея и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна, като съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 203, ал.1 от КТ работникът или служителът отговаря имуществено за вредата, която е причинил на работодателя по небрежност при или по повод изпълнението на трудовите си задължения. Според чл. 206 от КТ за вреда, причинена на работодателя по небрежност при или по повод изпълнението на трудовите задължения, работникът или служителът отговаря в размер на вредата, но не повече от уговореното месечно трудово възнаграждение, като отговорността е в същия размер и когато работодателят е обезщетил трети лица за вреди, причинени от работника или служителя при същите условия. Съгласно разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от КТ в случаите на ограничена имуществена отговорност работодателят издава заповед, с която определя основанията и размера на отговорността на работника или служителя. Според ал. 2 на чл. 210 КТ заповедта по ал. 1 се издава в 1-месечен срок от откриването на вредата или от плащането на сумата на третото лице, но не по-късно от 1 година от причиняването ѝ. Чл. 210, ал. 3 и ал. 4 от КТ уреждат реда и условията за реализиране на ограничената имуществена отговорност на работника/служителя по чл. 203, ал. 1, вр. чл. 206 КТ в хипотезите на съществуващо трудово правоотношение.

В случая заповедта по чл. 210, ал. 1 КТ е издадена в срока по чл. 210, ал. 2 КТ. Настоящият състав не споделя приетото от първоинстанционния съд, че заповедта е издадена след едномесечния срок от откриването на вредата, установен в чл. 210, ал. 2 КТ.

Под „откриването на вредата“ по смисъла на чл. 210, ал. 2 КТ се има предвид моментът, в който работодателят узнае за извършеното от работника/служителя вредоносно нарушение на трудовата дисциплина в неговите съществени признаци, а именно: субектът на нарушението, времето и мястото на извършването му, съществените индивидуализиращи признаци на деянието от обективна и субективна страна, които го квалифицират като нарушение и причинената вреда. Именно в рамките на едномесечния срок от откриването на вредата в изяснения по – горе смисъл, причинена от извършеното вредоносно нарушение на трудовата дисциплина, т. е., от установяване на описаните съществени елементи от конкретния фактически състав на увреждащото нарушение, работодателят следва да прецени дали да ангажира имуществената отговорност на работника/служителя по чл. 203, ал. 1 КТ.

В случая работодателят е узнал за извършеното от ответника вредоносно нарушение на трудовата дисциплина с неговите съществени признаци с депозирането на дата 31.12.2018 год. на окончателния доклад № 4-ПП на Районната разследваща комисия Г. Оряховица. Едва от този момент работодателят е имал възможност да идентифицира виновното лице – ответникът Д. Б. Д.. и в рамките на срока по чл. 210, ал. 2 КТ да извърши съответните допълнителни проверки за пълното изясняване на случая и да прецени дали да ангажира имуществената отговорност на ответника.

По тези съображения съдът приема, че Заповедта с № 8/22.01.2019 год. на директора на Подделение за пътнически превози – Горна оряховица към „БДЖ – Пътнически превози“ ЕООД, с която е ангажирана и ограничената имуществена отговорност на ответника до размера на основното му месечно трудово възнаграждение за причинени вреди на работодателя ППП – Горна Оряховица е издадена в едномесечния срок по чл. 210, ал. 2 КТ, а възраженията и доводите на ответника в обратен смисъл са неоснователни.

Видно е от заповедта, че същата е подробно мотивирана – подробно е описано виновно (при груба небрежност) извършеното от ответника вредоносно нарушение на трудовата дисциплина, условията, при които е извършено, подробно е описана и причинената в резултат на това нарушение вреда на работодателя, вкл. и нейния размер.

Поради изложеното съдът намира, че заповедта, с която на ответника е ангажирана ограничената му имуществена отговорност до размера на основното му месечно трудово възнаграждение за причинени вреди на работодателя ППП – Горна Оряховица е мотивирана съобразно изискванията на закона, поради което и доводите и възраженията на ответника, че заповедта не била мотивирана съдът намира за неоснователни.

От събраните по делото доказателства – заключенията на двете съдебно-технически експертизи, е установено, че в района на депо Варна при максимално допустима скорост от 5 км/ч ответникът е управлявал локомотива със скорост надвишаваща максимално допустимата – нарушение на чл. 438, т. 1 и т. 4 и чл. 482, ал. 2, т. 8 от Правила за движението на влаковете и маневрената работа в железопътния транспорт /ПДВМРЖПТ/, с което е нарушил задълженията си, вменени с длъжностната му характеристика - „основни нормативни актове, които трябва да познава лицето, заемащо длъжността машинист, локомотивен“, в резултат на което нарушение е била увредена и вратата на ремонтното хале. Анализът на доказателствата обосновава извода, че описаното нарушение на трудовата дисциплина е извършено от ответника виновно – при небрежна вина. Доводите и възраженията на ответника, че липсва извършено нарушение на трудовата дисциплина от негова страна тъй като не е действал виновно, а инцидента е станал по обективни причини – в резултат на неизправност в спирачната система на локомотива, съдът намира за неоснователни. По делото няма доказателства, които да обосноват подобен извод. Няма и доказателства в подкрепа на твърденията на ответника, наведени в отговора му на исковата молба, че локомотивът е бил с неизправни спирачки още при приемането му на гара Карнобат, за което ответникът уведомил прекия си началник, но същият изрично му бил наредил да потегли за Варна. В показанията на свидетеля Станимир Георгиев Й. е развита друга версия – че непосредствено преди да стигнат ремонтното хале установили неизправност в спирачната система на локомотива, които показания в посочената част съдът не кредитира по изложените по – горе в решението съображения.

От заключението на единичната и тройна съдебно счетоводни експертизи е установено, че цената на увреденото имущество на работодателя по неговата отчетна стойност, т. е., стойността на разходите за труд и материали за възстановяване на функционирането и експлоатационната годност на вратата на ремонтния цех, отчетени като разходи за дейността - „общопроизводствени разходи“, е в размер на 3984, 58 лева без ДДС. Критерий за определяне на размера на причинената на работодателя вреда е величината на това, с което имуществото на работодателя се е намалило (работникът отговаря имуществено само за претърпените загуби, но не и за пропуснатите ползи – чл. 205, ал. 1 КТ). В случая именно с горната сума се е намалило и имуществото на работодателя. В настоящият случай пазарният критерий е неприложим доколкото увреденото имущество не се реализира в търговския оборот. Дори и да се приеме обратното – то от заключението на тройната съдебно-техническа експертиза е установено, че ако възстановяването на вратата на ремонтния цех е възложено на външен изпълнител, то стойността на разходите за труд и материали, необходима за възстановяването на увредената врата по средни пазарни цени би била в размер на 1064, 47 лева без ДДС, като и двете стойности – отчетна и пазарна са над основното месечно трудово възнаграждение на ответника.

По тези съображения съдът намира, че предявеният иск е основателен и подлежи на уважаване.

Горното налага обжалваното решение да се отмени и да се постанови друго, с което искът да бъде уважен.

При този изход от делото разноси на ответника-настоящ въззиваем, не се присъждат.

С оглед изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноси за двете инстанции в общ размер на 1815 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261685/15.12.2020 год., постановено по гр. дело № 7390/2019 год. по описа на РС-Варна, вкл. и в частта му за разностите и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Д. Б. Д., ЕГН *****, адрес: град Шумен, ЖП блок № 11, вх. Б да заплати на Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица, ЕИК 1754056470213, със седалище и адрес на управление град Горна Оряховица, ул. „Цар Освободител“ № 112а, на основание чл. 203, ал. 1 вр. чл. 206, ал. 1 от КТ, сумата от 988 лева (деветстотин осемдесет и осем лева), съставляваща обезщетение, в размер на уговореното месечно трудово възнаграждение на ответника, за причинени по непредпазливост при изпълнение на служебните му задължения на 29.11.2018 год. имуществени вреди на ищеца в размер на 3 984, 58 лева, за която сума от 988 лева е издадена Заповед № 8/22.01.2019 г. по чл. 210, ал. 3 КТ, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 988 лева, считано от подаването на исковата молба – 16.05.2019 год. до окончателното ѝ изплащане;

ОСЪЖДА Д. Б. Д., ЕГН *****, адрес: град Шумен, ЖП блок № 11, вх. Б да заплати на Поделение за пътнически превози – Горна Оряховица, ЕИК 1754056470213, със седалище и адрес на управление град Горна Оряховица, ул. „Цар Освободител“ № 112а, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 1815 лева (хиляда осемстотин и петнадесет лева) – разноси за двете инстанции.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____